Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 298 619 van 13 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. DE TAYE**
Waterloolaan 95
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 december 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE TAYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY ,die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2023 werd vastgesteld dat verzoekster gebruik maakte van een vervalste Franse identiteitskaart om zich naar Istanbul te begeven.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 30 november 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

"*Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA-Brussel-Nationaal op 30.11.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.*

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw(1):
naam: [H.]
voornaam: [L.]
geboortedatum: [….]
[…]
nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: [H.L.] […].Frankrijk, betrokkene verklaart EU-onderdaan te zijn echter is ze in het bezit van een vervalste identiteitskaart van Frankrijk.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Betrokkene is enkel in het bezit van een valse identiteitskaart van Frankrijk en een Algerijns rijbewijs.

 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA-Brussel-Nationaal op 30.11.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften.
Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [H.L.] […] Algerije en [H.L.] […] Frankrijk, betrokkene verklaart EU-onderdaan te zijn echter is ze in het bezit van een vervalste identiteitskaart van Frankrijk.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA-Brussel-Nationaal op 30.11.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften.
Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [H.L.] […]Algerije en [H.L.] […] Frankrijk, betrokkene verklaart EU-onderdaan te zijn echter is ze in het bezit van een vervalste identiteitskaart van Frankrijk.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van LPA-Brussel-Nationaal op 30.11.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[…]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de proceduretaal

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"*Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.*

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werk(kr)ing het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Novelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedureregelement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde:

Verzoekster zet uiteen dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en dat zij zich dus in een situatie zoals bedoeld in artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet bevindt, waardoor het hoogdringend karakter van de vordering in deze situatie wordt vermoed.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Het betoog luidt als volgt:

"En ce que, la partie adverse adopte un ordre de quitter le territoire avec maintien en centre fermé sans avoir pris pleinement en considération l'ensemble des éléments de la cause et partant commet une grave erreur d'appréciation.

Alors que toute décision administrative doit reposer sur une analyse minutieuse, prenant en cause l'ensemble des éléments du dossier.

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte.

Cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que « l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de légalité des actes administratifs » (D. Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, p. 737).

Il est rappelé que « Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation la motivation formelle doit être détaillée ».

Dans la motivation de l'amendement qui est finalement devenu l'article de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, il est indiqué que « Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation ».

Cette exigence doit être appréciée au regard du principal objectif de la loi, à savoir permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question, et par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice (C.E., 14/06/2002, n° 107.842).

Le principe de proportionnalité constitue une application du principe et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Le devoir de minutie impose, quant à lui, à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 53.228). Ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ».

En outre, « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit ».

En l'espèce, la décision attaquée est stéréotypée, et ce notamment quant à son séjour :

- *Il est fait reproche à la requérante de résider en Belgique depuis « aujourd'hui » ce qu'elle ne démontrerait pas :*

- *Il est fait grief à la requérante de ne pas démontrer qu'elle s'est inscrite auprès d'une commune ou qu'elle réside à l'hôtel.*

La requérante ne séjourne pas en Belgique. Cet état de faits ressort très clairement du questionnaire pro forma qui lui a été communiqué et de l'économie générale du dossier.

En effet, la requérante demeure en France auprès de sa mère.

Ce dossier est traité comme si celle-ci séjournait en permanence en Belgique ; lui reprochant même de ne pas démontrer ce qui n'est pas vrai et donc indémontrable.

Pour le surplus, il n'est à aucun moment fait état des éléments propres à la situation de la requérante, à savoir sa vie privée, sa scolarité…… cet acte aux conséquences dramatiques est pris avec une légèreté coupable ; légèreté qui ne rencontre pas la rigueur du prescrit légal."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht. Zij stelt het volgende:

"Ce moyen est pris du principe général de droit audi alteram partem.

"Le Conseil d'Etat souligne, s'agissant de l'adage « Audi alteram partem », qu'il s'agit d'« un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard (…) » (en ce sens, C.E. (13e ch.), 24 mars 2011, Hittelet, Y., no 212.226). Le Conseil entend préciser quant à ce que l'administration « […] doit, à tout le moins, informer l'intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s'expliquer » (en ce sens, C.E. (8e ch.), 5 mai 2010, Gonthier, M., no 203.711)

En l'occurrence, la requérante n'a pu valablement faire valoir ses arguments avant d'être écroué en centre d'enfermement pour étrangers.

Aucun document n'est venu avertir la requérante que ce questionnaire serait utilisé pour la priver de liberté.

Aucun conseil juridique ne lui a été prodigué car aucun accès à un avocat dans le cadre d'une défense de première ligne n'a été réalisé.

Ce questionnaire ne porte que sur le couple/enfant et non sur la vie privée et familiale dans son ensemble. Il faut dès lors en conclure que le droit d'être entendu préalablement à une décision pouvant préjudicier ses droits a été violé."

Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag) en van artikel 22 van de Grondwet.

De uiteenzetting luidt als volgt:

"Rappel des principes
Il est de jurisprudence constante qu'afin de déterminer une éventuelle violation de l'article 8 de la CEDH, le Conseil de céans doit dans un premier temps déterminer l'existence ou l'inexistence d'une vie privée et familiale. Si le Conseil reconnaît l'existence d'une vie privée et familiale alors, le Conseil estimera si l'acte attaqué viole ou non cette vie privée et familiale.

Si la CEDH ne donne pas une définition claire de la vie privée et de la vie familiale, elle précise qu'il s'agit d'une notion large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition.

La requérante est la fille de Madame [H.A.]l avec qui elle vit ; déclarer que celle-ci n'a pas de vie privée et familial car elle n'a ni enfant ni compagnon en Belgique vient circonscrire la vie privée e familiale à un paysage bien plus restreint que ce que nous dit la CEDH.

A cet égard, il appartenait ensuite à la partie adverse d'examiner si l'acte attaqué pouvait porter atteinte à un droit fondamental protégé par une convention internationale liant l'Etat belge, à savoir l'article 8 de la CEDH.

Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation de la requérante, de réaliser la balance des intérêts en présence et de motiver la décision attaquée en conséquence étant entendu que cette dernière constitue une ingérence dans la vie privée et familiale de la requérante.

En vertu de l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit « prévue par la loi », qu'elle poursuive « un ou des buts légitimes » énumérés (protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien-être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et qu'elle soit «nécessaire dans une société démocratique», c'est-à-dire «justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi ».

Dès lors, en vertu de cet article et des obligations de motivation visées au moyen, la partie adverse se devait d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence, d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique, d'évaluer l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie familiale.

A ces fins, le requérant invoque le prescrit de l'arrêt n° 2212 (le 3 octobre 2007) du Conseil de céans en ce qu'il énonce que :

« l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des

infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale ».

En vertu de la Convention, ces exigences peuvent justifier l'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant.

L'absence de motivation relative au lien de proportionnalité raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la décision précitée par rapport au respect du droit au respect à la vie privée et familiale du requérant viole les dispositions invoquées au moyen, en particulier l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH, le principe de bonne administration de précaution et de prudence et l'obligation de motivation telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Application au cas d'espèce
La décision attaquée sur la question de l'article 8 se repose sur cette motivation sibylline

[…]

La requérante dispose à l'évidence d'une vie privée et familiale.

Les pièces 2 et 3, à savoir le document d'identité de la maman de la requérante, l'acte de naissance et l'attestation écrite démontre l'existence d'une cellule familiale tel qu'envisagée par l'article 8 de la CEDH. En effet, la partie adverse n'a nullement procédé à une analyse de proportionnalité de la mesure prise par rapport à l'objectif poursuivi et c'est contenté d'une appréciation stéréotypée.

La Cour européenne des droits de l'homme avait déjà précisé dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (Série A, n° l06, p.15, §.37), que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il faut observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par 2 offrent sur ce point, des indications fort utiles.

Qu'« en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive. » .

En précisant que l'éventuelle ingérence de l'État doit être nécessaire dans une société démocratique, la CEDH impose un critère de nécessité, qui implique que l'ingérence doit être fondée sur un besoin social impérieux et doit être proportionnée au but légitime recherché. «Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. » .

Il en résulte une violation du devoir de proportionnalité lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH et en violation de l'obligation de motivation telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. La décision attaquée est dès lors manifestement illégale et viole les dispositions légales invoquées au moyen et notamment l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH, le principe de bonne administration de précaution et de prudence.

En raison de la méconnaissance volontaire de cet état de fait, le requérant demande l'annulation de l'acte attaqué."

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de beslissing is gegrond op het gegeven dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Zij is enkel in het bezit van een valse identiteitskaart van Frankrijk en een Algerijns rijbewijs. De bestreden beslissing motiveert voorts dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat zij op heterdaad betrapt werd op feiten van valsheid in geschriften.

De kritiek toont overigens aan dat verzoekster de motieven kent, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

2. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, noch dat zij in het bezit is van een valse identiteitskaart, op heterdaad betrapt in het gebruik ervan, welk feiten van valsheid in geschriften uitmaken. Deze motieven volstaan elk op zich om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekster verklaart het gebruik van de valse documenten als een daad van wanhoop om haar reis naar Turkije mogelijk te maken. De feiten van valsheid in geschriften worden dus erkend door de verzoekende partij. Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geen beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beschikking stereotiep is, met name wat haar woonplaats betreft. Zij stelt dat zij enerzijds wordt verweten dat zij sinds "vandaag" in België verblijft, wat zij niet aantoont, en anderzijds wordt verweten dat zij niet heeft aangetoond dat zij zich heeft ingeschreven bij een gemeente of dat zij in een hotel verblijft.

Uit haar administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich met het oog op een vertrek uit het Rijk aandient en hiervoor beschikt over een vliegticket naar Istanbul. Zij toont hiermee niet aan wanneer zij het grondgebied heeft betreden.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de elementen die eigen zijn aan haar situatie, namelijk haar privéleven, haar scholing, etc., hoewel deze beslissing dramatische gevolgen zou hebben voor haar. De bestreden beslissing zou met een lichtheid genomen zijn die niet voldoet aan de strengheid van de wettelijke vereisten.

De verzoekende partij laat na aan te geven waarin de dramatische gevolgen voor haar dan wel bestaan. Immers, ze stelt zelf niet in België te verblijven, maar in Frankrijk bij haar moeder, waar zij een regularisatieaanvraag zou hebben lopen. Evenmin heeft zij enige wens uitgedrukt in België te willen verblijven, zij maakt nergens aannemelijk dat haar effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied dramatische gevolgen heeft voor haar.

Verzoekster stelt dat zij niet in de mogelijkheid was haar standpunt kenbaar te malen voor zij werd overgebracht naar een gesloten centrum. Zij werd enkel bevraagd naar een partner en kinderen en niet over haar privé-en gezinsleven in haar geheel.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij werd gehoord op 30 november 2023 en in de mogelijkheid was de elementen die zij nuttig achtte te doen gelden.

Het vervullen van de hoorplicht heeft echter slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden . Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij, indien zij gehoord was geweest, de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van het bestreden bevel.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zelfs indien verzoekster niet geldig werd gehoord blijft zij in gebreke aan te tonen waarin de "*administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben*".

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 EVRM aangezien zij de dochter is van H. A., met wie zij stelt samen te wonen in Frankrijk. De bestreden beslissing zou een inmenging vormen in haar privé- en gezinsleven omdat zij wel degelijk een gezinscel zou vormen samen met haar moeder.

De verzoekende partij is tot een gedeeltelijk lezing van de bestreden beslissing overgegaan. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven in België te hebben. Wat zij bevestigt in het verzoekschrift. Zij verwijst naar de gezinscel die ze met haar moeder vormt in Frankrijk. De bestreden beslissing staat vermeld gezinsleven niet in de weg.

Bovendien blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "*de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden*". verzoekster toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan, naast de loutere samenwoonst, wat op zich niet volstaat om een band van afhankelijk uit af te leiden.

Verzoekster werd nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt dus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekster, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De drie middelen zijn niet ernstig.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 december tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC voorzitter,

E. VAN DER WEL, Toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. VAN DER WEL M. MILOJKOWIC